

Симон Васильович Петлюра

План:

1. Біографія.
2. Офіційні посади (1917 – 1920) р.
3. Стосунки з В. Винниченко.
4. Державотворча діяльність (1917 – 1920) р.
5. Стосунки з Польщею.
6. Другий зимовий похід в Україні.
7. Останні роки життя Петлюри.
8. Висновок.
9. Література.

1. Симон Васильович Петлюра.

Народився: 10 травня 1879 р. в Полтаві.

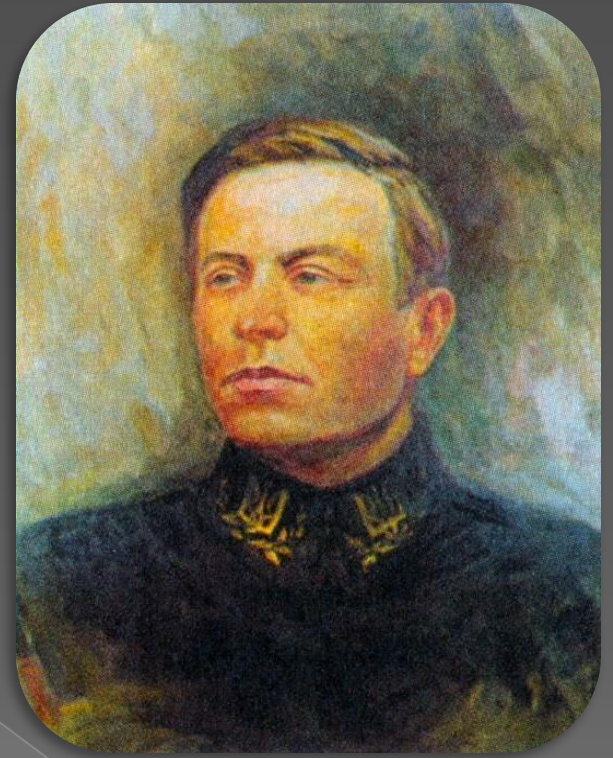
Помер: 25 травня 1926 р. в Парижі.

Походив із давніх козацьких і священницьких родин.

Освіта: Після закінчення бурси у 1895–1901 рр. навчався у Полтавській духовній семінарії. Але закінчити семінарію Петлюрі не судилося, його відраховують з 6-го класу за те, що він запросив до семінарії М. Лисенка.

31 грудня 1923 р. виїхав до Австрії, а згодом — Угорщини та Швейцарії.

Симон Петлюра був убитий 25 травня 1926 р. анархістом С.-Ш. Шварцбардом

2. Офіційні посади (1917 – 1920) р.

15 червня 1917 р. входить до складу уряду на посаді генерального секретаря військових справ.

Пізніше стає головою Українського Генерального військового комітету.

Згодом після конфлікту з В. Винниченком залишає уряд й очолює Гайдамацький кіш Слобідської України

У 1918 р. очолює Київське губернське земство, а потім – Всеукраїнський Союз Земств.

Після звільнення з ґратів, його обирають членом Директорії УНР.

9 травня 1919 р. Петлюра стає на чолі Директорії.

Після заколоту отамана В. Оскілка стає ще й Головним Отаманом військ УНР.

14 лютого 1920 р. Рада міністрів УНР передала всі повноваження Петлюрі, що перетворює його на одноосібного керівника республіки УНР.

3. Стосунки з В. Винниченком.

Після того як Петлюру вибрали членом Директорії, він спрямовує свою енергію на формування республіканського війська.

15 грудня 1918 р. С. Петлюра, всупереч бажанню інших членів Директорії одноосібно на чолі армії УНР входить до Києва. Такі дії остаточно посварили С. Петлюру із главою Директорії В. Винниченком.

Розбіжності між ними спостерігалися й щодо інших питань, зокрема системи організації влади.

Після відставки В. Винниченка С.Петлюра розраховує стати головою Директорії, пише заяву про вихід з УСДРП, починає боротьбу за лідерство.

9 травня 1919 р. С. Петлюра стає на чолі Директорії та Головним Отаманом військ УНР.

**В. Винниченко
(1880-1951)**

4. Державотворча діяльність.

За надзвичайно складних умов того часу новий лідер Директорії намагається здолати постійно зростаючу анархію, але йому мало чого вдається досягти.

Слід пам'ятати що державотворча діяльність відбулася в умовах військових дій на декілька фронтів, тому основна увага була прикута до військових питань.

У 1920 р. С.Петлюра разом з польським військом залишає Україну.

Протягом 1921 року він шукає зближення із Заходом, намагається пояснити останньому всю небезпеку загрози більшовизму.

Велику надію покладав на об'єднання всіх поневолених Росією народів, відводячи особливу роль Кавказу.

5. Стосунки з Польщею.

С.Петлюра підписує
дискусійний Варшавський
договір з Польською
державою.
Угода передбачила надання
військової допомоги з боку
Польщі армії УНР.

Українсько-польські війська
зазнали поразки від Червоної
армії Росії.

У 1920 р. Петлюра разом з польським військом
залишає Україну.

Потім оселяється у польському Тарнуві.

6. Другий зимовий похід в Україні.

Восени 1921 р.
організовує військову
експедицію в Україну –
2-й Зимовий похід, який
закінчується невдало.

31 грудня 1923 р. під
псевдонімом Степан
Могила від'їжджає до
Будапешта

Восени 1924 р. Петлюра
остаточно оселяється в
Парижі.

Монета «Симон
Петлюра» номіналом
в 2 гривні.

7. Останні роки життя Петлюри.

На початку 1925 р. він організував видання тижневика “Тризуб”, який читали українці всього світу.

У своїй політичній діяльності С. Петлюра орієнтувався на франко-британський, а не німецький світ.

Його політична кар'єра була рерервана 25 травня 1926 р. п'ятьма кулями Самуїла Шварцбарта.

Могила Симона Петлюри
на кладовищі Монпарнас у
Парижі

8. ВИСНОВОК.

Більшість українських істориків не схильні звинувачувати С. Петлюру в єврейських погромах.

Ця пересічна людина привертала й продовжує привертати до себе увагу, свідчить хоча б факт періодичного нищення його поховання у Парижі з боку одних й зведення у ранг національного героя з боку інших.

9. Література.

1. Бандера С. Перспективи Української революції. – Дрогобич, 1998.
2. Вбивство Степана Бандери. – Львів, 1993.
3. Гордасевич Г. АД Степан Бандера – людина і міф. –К., 1999.
4. Семиряга М. И. Предатель? Освободитель Жертава? // Родина. – 1991. - №6/7. – С. 92-94.
5. Степан Бандера: поза міфами // Україна. – 1992. - №33. – С. 1-5.